

SFÂNTUL NIFON EPISCOPUL CONSTANTIANEI

RUGĂCIUNE PENTRU VRĂJMAȘI

*Doamne miluiește pe cei ce mă
urăsc, mă zavistuiesc și mă
clevetesc!*

*Nici unuia din acești frați să nu i se
întâmples vreun rău pentru mine
păcătosul, nici acum, nici în viitor,
nici în clipa morții, nici în ziua
judecății.*

*Ci, mă rog, Doamne, sfarmă și
destramă uneltirile diavolului,
pentru că știi, iubitorule de oameni,
că acesta este cel ce-i ridică
împotriva mea.*

*Rogu-te, Dumnezeuul meu, ca,
precum nu m-ai pedepsit pe mine
ticălosul, ori de câte ori am greșit și
am alergat cerând iertare la
milostivirea Ta, tot așa, și pe acești
sfinți, robi ai Tai, care mă vorbesc
de rău, să nu-i pedepsești, ci
sfințește-i cu Duhul Tău cel Sfânt!*

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti: 12 martie**
17:30 – Sfânta Liturghie: *Sfântul Maslu*
19:30 – Cateheză
- **Sâmbătă: 16 martie**
17:30 – Vecernie
- **Duminică: 17 martie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie:
Duminica Lăsatului Sec de Brânză, Sfântul Alexie

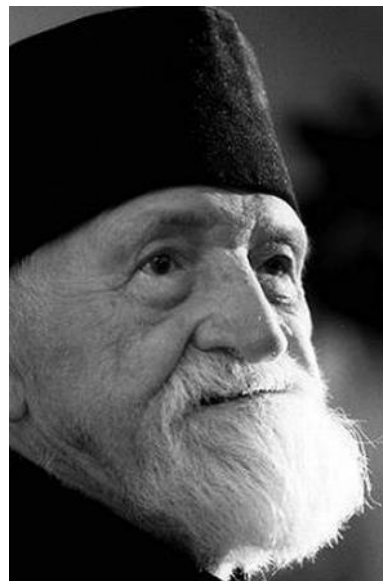
Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr.16 / 10 martie 2013 ♦

PR. DUMITRU STĂNILOAIE

NOTELE 50 ȘI 51 LA
SFINȚII VARSANUFIE ȘI IOAN

Oprirea prin lenevie produce o anumită paralizie în puterile sufletului.

Cine se obișnuiește cu amânarea, greu mai scapă de această obișnuință. Cine se oprește din urcuș, a căzut în aceeași clipă mai jos de unde este.

Nu stă decât cel ce urcă neîncetat. E o idee pe care a dezvoltat-o Sfântul Grigorie de Nisa. Oprirea prin lenevie produce o anumită paralizie în puterile sufletului. Cel care cedează lenei devine robul ei, își slăbește libertatea sau stăpânirea sa asupra lui însuși.

Ești tu însuși când ești stăpân pe tine. De aceea, în grecește

libertatea se numește și starea de a-ți fi propriul stăpân.

Nu l-am ajutat pe om în clipa în care a trebuit, l-am putut pierde. Fiecare clipă impune o datorie unică pentru veci, pe care n-o mai poți îndeplini în altă clipă. Fiecare clipă ni s-a dat cu rostul ei unic de la Dumnezeu. Fiecare clipă are o însemnătate pentru veșnicie.

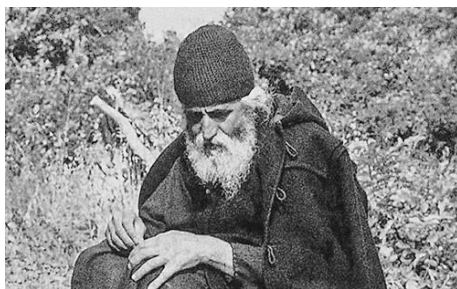
Cine urcă o face pentru că aude glasul Domnului, care-l cheamă. Cel ce se obișnuiește să nu dea toată atenția poruncii Domnului îndată ce o aude și așteaptă să i se spună a doua oară, să i se dea un nou semn mai accentuat, pierde sensibilitatea receptivă a inimii. Începe să se tocească, să se sclerozeze spiritual. Începe să nu mai fie viu, începe să moară.

Cade din simțirea planului dumnezeiesc, care-l face liber, din planul vibrant al Duhului, în cel al automatismului naturii, încetând să mai fie el însuși. Se afirmă iarăși importanța lui „acum” și a lui „astăzi”, importanța de a împlini în această clipă ceea ce cere Dumnezeu în ea.

Fiecare clipă ne e dată pentru a o umple cu împlinirea datoriei noastre legate de ea, pentru a imprima în noi ceea ce ne cere. Și

Dumnezeu însuși ne spune în ea ce datorie avem de împlinit în ea.

Părintele Dumitru Stăniloae, notele 50 și 51 la Sfinții Varsanufie și Ioan, Scrisori duhovnicești, în „Filocalia” vol. XI, Editura Humanitas, București, 2009, p. 52-53

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

TREZIRE DUHOVNICEASCĂ

[...] creștinul nu trebuie să fie fanatic, ci să aibă dragoste față de toți oamenii. Cel ce aruncă cuvinte fără discernământ face rău, chiar dacă are dreptate. Am cunoscut un scriitor care avea multă evlavie, dar vorbea mirenilor cu un limbaj plin de cruzime, care pătrundea în profunzime și tulbura.

Odată îmi spunea: “La o întâlnire am spus aceasta și aceasta unei doamne”. Dar modul în care i-a vorbit a terminat-o. A jignit-o înaintea tuturor. “Ascultă”, îi spun,

“tu arunci în ceilalți coronițe de aur cu diamante, însă așa cum le arunci spargi capetele, și nu numai pe cele sensibile, ci chiar și pe cele tari”.

Să nu aruncăm cu pietre în oameni... în mod creștinesc. Cine muștră înaintea celorlalți pe cineva care a păcătuit sau vorbește cu patimă despre o oarecare persoană, unul ca acesta nu e mișcat de Duhul lui Dumnezeu, ci de celălalt duh. Modul de a proceda al Bisericii este dragostea. El diferă de cel al juriștilor. Biserica le privește pe toate cu îndelungă-răbdare, și caută să ajute pe fiecare, orice ar fi făcut, oricât de păcătos ar fi.

Văd la unii creștini un mod ciudat de logică. E bună evlavia lor, e bună și dispoziția pentru bine, dar e nevoie și de discernământ și lărgime duhovnicească în care să acționăm cu discernământ duhovnicesc, pentru că altfel rămânem la “litera legii”, iar “litera legii omoară”. Cel ce are smerenie nu face niciodată pe dascălul. Ascultă și, atunci când i se cere părerea, vorbește cu smerenie. Niciodată nu spune “eu” ci “gândul îmi spune” sau “Sfinții Părinți au spus”. Adică vorbește ca un ucenic. Cel care crede că este destoinic să îndrepte pe alții are mult egoism.

- Părinte, dar atunci când cineva începe de la intenția cea bună spre a face ceva și ajunge la extreme, lipsește discernământul?

- Lucrarea lui are înlăuntrul ei un egoism de care nu își da seama, deoarece nu se cunoaște pe sine, și de aceea cade în extreme. De multe ori unii încep prin evlavie, dar unde ajung? Precum iconolatrii și iconomahii. Extremă la unii, extremă și la ceilalți. Primi au ajuns până într-acolo încât să radă icoana lui Hristos și praful vopselelor să li pună în Sfântul Potir, ca să se facă mai bună Sfântă Împărtășanie. Ceilalți ardeau icoanele și le aruncau... De aceea Biserica a fost nevoită să pună icoanele sus, ca să ne închinăm și să acordăm cinste persoanelor zugrăvite pe icoane.

Fragment din “Trezire Duhovnicească” (Cuvinte II), Cuviosul Paisie Aghioritul, traducere de Ieroschim. Ștefan Nuțescu

Doamne, Iisuse Hristoase,
Fiul lui Dumnezeu,
miluiește-mă pe mine,
păcătosul!

